

Гео Милев
Огледалото

Един бял крак лежи върху плюшената табуретка и сребърни ножички внимателно обхождат розовите нокти на крака

По белия гръб – още влажен от банята – се ронят розовите отражения на абажура.

През тънкото було на ризата се открояват класическите бедра и гърди на Венера Милоска.

Къдравият Бубик търкаля със зъби една копринена обувка по пода и сърдито ръмжи.

Сребърните ножички внимателно обикалят розовите нокти на крака.

Зад нея стои пурпурната сянка на дявола: той скучае и от скука равномерно щрака с острия си нокът по върховете на две златни игли, забодени в русата и коса...

Тя небрежно извива глава и погледът и – горд и самодоволен, без усмивка – подпалва облото бяло рамо.

Бубик сърдито ръмжи и търкаля със зъби копринената обувка по пода.

Тя смъква презрамката на ризата и оголва едното рамо и гърдите си. Поглежда в огледалото: господин Ужасът, стар учител по фехтовка, се изправя в износения си редингот и командва:

– Скок три крачки назад!

Огледалото! Огледалото! Огледалото!

Там се зъби сбръчканото лице на майка и.

Продълговатите и очи изпискват и обезумели отскачат – две топки: зелени, червени. Тя грабва сребърните ножички и – жадуваща смъртта си – се хвърля върху огледалото.

Огледалото я изглежда през рамо и изпуска пронизителен смях.

Огледалото засипва с хиляди парчета трупа й.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11359>]